

DIUMENGE II DE PASQUA (B)

Ajuntant-se a la comunitat cristiana, reunida el primer dia de la setmana, un diumenge, Tomàs hi troba Crist Ressuscitat. Proclama la seva fe en ell: "Senyor meu i Déu meu!". En aquest diumenge, nosaltres feim com ell. Venim a trobar Crist que es dóna a nosaltres a la taula de la Paraula i del Pa i que ens comunica el seu Esperit.

APROFUNDIR LA PRIMERA LECTURA: Fets 4, 32-35

El fragment d'aquest diumenge és el que s'anomena un "Sumari". L'autor dels Fets dels Apòstols presenta les característiques de la comunitat cristiana ideal, encarregada de testimoniar la resurrecció del Senyor Jesús, ella ho fa en paraules i obres, per mitjà d'una manera nova de viure. Posa en pràctica la recomanació de Jesús a un notable jueu: Ven tot el que tens, dóna-ho als pobres i tindràs un tresor en el cel. Després, vine i segueix-me". L'home no havia captat la seva bona sort i se'n havia tornat tot trist. La comunitat cristiana primitiva posa en pràctica la paraula de Jesús i viu en l'alegria.

Nosaltres admiram aquesta comunitat que no té més que un sol cor i una sola ànima.

Convindria llegir el que segueix al text d'avui. En dos episodis ben contrastats, l'autor lliga el seu propòsit. Primer de tot ens presenta Bernabé, un deixeble model, propietari de finques a Jerusalem, ven un cap i aporta el preu als Apòstols. En contrapartida, hi ha Ananies i Safira. Aquests també venen una propietat. Però es guarden una part dels diners i fan veure que ho comparteixen tot. Aquests dos introdueixen la mentida i la simulació en la comunitat. Comenten, per dir-ho així, el "pecat original" de l'Església. La seva història acaba malament. Als primers temps de l'Església com avui en dia, hi ha un marge entre l'ideal proposat per Crist i el comportament quotidià dels cristians.

És de la més gran importància prendre consciència que la fraternitat cristiana no és un ideal humà, sinó una realitat donada per Déu.

No es podria fer el compte de comunitats cristianes que han fet fallida per haver viscut d'una imatge quimèrica de l'Església.... Només la comunitat que no tem la decepció que inevitablement tastarà prenent consciència de totes les seves tares, podrà començar ser tal com Déu la vol acollir per la fe la promesa que li és feta. Val millor pel conjunt dels creients i pel creient mateix, que aquesta decepció el més possible...

Déu avorreix la fantasia pietosa, perquè ens fa ser éssers durs i pretensiosos. Ens fa exigir l'impossible de Déu, dels altres, i de nosaltres mateixos... Va d'una altra manera quan hem comprès que Déu mateix ja ha posat l'únic fonament sobre el qual es pugui edificar la nostra comunitat i que, abans de tot pas de part nostre, ell ens ha lligat en un sol cos al conjunt dels creients per Jesucrist; perquè aleshores, acceptam ajuntar-nos a ells, ja no amb les nostres exigències, sinó amb un cor agraït i disposats a rebre.

DIETRIC BONHOEFFER, La vida comunitària.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

La presentació de la primera comunitat cristiana serà feta amb atenció pel lector. L'ideal de l'amor fraternal és la meta de cada generació cristiana i a de ser anunciada amb força.

32 La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i cap d'ells no considerava com a propis els béns que posseïa, sinó que tot estava al servei de tots.

33 Amb gran poder els apòstols donaven testimoni de la resurrecció de Jesús, el Senyor, i la gràcia abundosa de Déu actuava en ells.

34 Ningú d'entre ells no vivia en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o de cases les venien, portaven el producte de la venda, **35** i el dipositaven als peus dels apòstols. Després era distribuït segons les necessitats de cadascú.

SOBRE EL SALM 117

El salm retorna com un leitmotiv en aquest temps pasqual en que convé meditar sobre Jesús que ha estat refusat pels constructors i convertit en pedra angular (o en la clau de volta). El Senyor a intervingut amb tot el poder del seu braç. La mort a estat vençuda.

APROFUNDIR LA SEGONA LECTURA 1 Joan 5, 1-6

Aquest final de la primera carta de Joan demana una atenció sostinguda. El pensament de l'autor no es desenrotlla de manera lineal sinó d'una manera turbulenta, circular, reprenent els mateixos temes per enriquir-los amb petits trets. El text és una meditació sobre l'acte de fe. Les paraules creure i fe retornen en efecte moltes vegades. No designen una adhesió intel·lectual a un conjunt de veritats, sinó una confiança total en Déu i en Aquell que a vingut a habitar entre nosaltres, com es diu al pròleg de l'evangeli de S. Joan. Per la nostra adhesió al Crist triomfem de totes les forces del mal. I aquesta adhesió no és possible més que per l'acció benefactora de l'Esperit Sant. En el seu discurs d'adéu, Jesús prometé aquest Esperit als seus deixebles: quan vindrà el Defensor, que jo us enviaré des del Pare, ell, l'Esperit de veritat, que procedeix del Pare, donarà testimoni de mi". (Jn 15, 26)

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquesta breu lectura serà llegida marcant-ne bé les cesures del text. Serà doncs necessari fer les respiracions que pertoquen:

Després de la primera frase: *Tothom qui creu que Jesús és el Messies, ha nascut de Déu...*

Abans del desenvolupament central: *2 Quan estimam Déu i complim els seus manaments, llavors coneixem que estimem els fills de Déu, 3 ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments....*

Abans de l'interrogant: *5 Però, ¿qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?*

Abans del darrer desenvolupament: *Ell, Jesucrist, ha vingut valent-se de l'aigua i de la sang. No de l'aigua solament, sinó de l'aigua i de la sang. I l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.*

APROFUNDIR L'EVANGELI DE JOAN 20, 19-31

El marc temporal del relat evangèlic mereix tota la nostra atenció. El Senyor es manifesta en efecte a la seva comunitat *el primer dia de la setmana*. Es tracta d'un nou començament, la gènesis dels nous temps. Com a la primera pàgina de la Bíblia, la llum sorgeix de les tenebres.

Vuit dies després de la seva primera aparició, el Senyor és present de bell nou en la seva comunitat. Ell la visita diumenge rere diumenge. El dia del Senyor, la comunitat cristiana acull el Crist ressuscitat i rep d'ell el

do preciós del *shalom*, de la pau. Per voluntat del Senyor, els deixebles han estat constituïts apòstols, és a dir enviats. Aquests entren en un moviment que té el Pare com a font. Aquest envia el seu Fill que a la vegada envia els deixebles pel do del seu Esperit, Alè. El vocabulari és el mateix que el del Gènesi 2, 7 quan Déu dóna el seu alè de vida a Adam. Jesús que ha conegut la mort i que mostra als seus deixebles les marques de la Passió, és ara el Senyor de la vida. Ell fa néixer l'Església de l'alè diví. Per voluntat divina, aquesta Església rep el poder de reconciliar els éssers humans amb Déu. Tomàs s'ha allunyat de la comunitat; en retrobar-se amb els altres, el diumenge següent, retroba el Ressuscitat. En aquesta comunitat reunida, Tomàs fa la més bella professió de fe. Proclama que aquest Jesús que ell a acompanyat pels camins de Palestina, que a estat crucificat baix Ponç Pilat, és Déu. Nosaltres som convidats a fer com Tomàs i a retrobar el Crist en la comunitat cristiana reunida el diumenge. Junts podem dir la nostra fe en Déu el Pare, en Jesús el seu enviat i en l'Esperit Sant. Ens hi podem nodrir del testimoni dels apòstols transmès pels evangelistes.

Al final del text, l'evangelista explica el seu projecte. No a volgut fer una biografia de Jesús per satisfer la curiositat dels seus lectors, sinó proposar-los un cert nombre de signes per nodrir la seva fe. I aquesta fe permet tenir *la vida en el seu nom*.